
**ΟΜΙΛΙΑ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΚΕΕ & ΕΒΕΑ κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΙΧΑΛΟΥ ΣΤΟ 26^ο
ΕΤΗΣΙΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ «Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ» ΜΕ ΘΕΜΑ
«ΕΠΕΝΔΥΣΗ ΚΑΙ ΑΝΑΠΤΥΞΗ: ΔΙΑΜΟΡΦΩΝΤΑΣ ΕΝΑ ΕΘΝΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ»,
30.11.15**

«Το 2015 ήταν μια από τις πιο πυκνές σε γεγονότα χρονιές των τελευταίων δεκαετιών. Για την ελληνική επιχειρηματική κοινότητα ήταν μια χρονιά δύσκολη. Μια χρονιά που σηματοδεύτηκε από τον εφιάλτη της ακραίας αβεβαιότητας, από τη διακοπή της λειτουργίας του τραπεζικού συστήματος και από την επιβολή ελέγχων στις κινήσεις κεφαλαίων.

Οι συνέπειες αυτών των εξελίξεων είναι ακόμη δύσκολο να εκτιμηθούν με ακρίβεια. Και ακόμη πιο δύσκολο θα είναι να απαλειφθούν.

Το βέβαιο είναι ότι αντί για ανάπτυξη της τάξης του 2% φέτος, αναμένουμε πλέον ύφεση τόσο για το 2015 όσο και για το 2016. Κι αντί για την ανάκτηση της οικονομικής της ανεξαρτησίας, η Ελλάδα βρίσκεται ξανά σε πρόγραμμα προσαρμογής με αυστηρή επιτήρηση για τα επόμενα τρία χρόνια.

Υπάρχει, παρ' όλα αυτά ένα θετικό στοιχείο στη χρονιά που πέρασε. Βιώσαμε το τέλος ενός επίπλαστου διλήμματος, μιας ανούσιας αντιπαράθεσης μεταξύ μνημονιακών και αντιμνημονιακών δυνάμεων. Αλλά και το τέλος μιας σειράς μύθων που καλλιεργήθηκαν τα προηγούμενα χρόνια: για εναλλακτικές πηγές χρηματοδότησης, για περισσότερο και λιγότερο καλούς διαπραγματευτές.

Από αυτή την άποψη, το 2015 ήταν μια χρονιά ενηλικίωσης της ελληνικής πολιτικής τάξης. Μιας ενηλικίωσης, που σφραγίστηκε από την ψήφο των πολιτών στις τελευταίες εκλογές και από την ξεκάθαρη εντολή για διασφάλιση της ευρωπαϊκής πορείας της χώρας.

Η σημερινή Βουλή απαρτίζεται στη συντριπτική της πλειοψηφία από φιλοευρωπαϊκές δυνάμεις. Και για πρώτη φορά μετά το 2010 κυβέρνηση και αντιπολίτευση συμφωνούν σε μια βασική παραδοχή: ότι η επιβίωση και η ανάκαμψη της ελληνικής οικονομίας περνά μέσα από τη στήριξη των εταίρων της. Στήριξη που παρέχεται με συγκεκριμένους όρους και κανόνες.

Το γεγονός αυτό δημιουργεί θετικές προοπτικές για δύο λόγους. Πρώτον γιατί περιορίζει αρκετά την αβεβαιότητα, η οποία αποτελεί την κυριότερη τροχοπέδη στην ανάκαμψη της οικονομικής δραστηριότητας. Δεύτερον, γιατί δημιουργεί το έδαφος για ευρύτερες συναινέσεις γύρω από την προώθηση σημαντικών μεταρρυθμίσεων και αναπτυξιακών πολιτικών.

Σαφώς οι κίνδυνοι παραμένουν και το επόμενο διάστημα θα είναι ιδιαίτερα κρίσιμο στην προσπάθεια σταθεροποίησης της ελληνικής οικονομίας.

Ωστόσο, έχοντας συμφωνήσει ότι η παραμονή στο κοινό νόμισμα είναι αδιαπραγμάτευτη προτεραιότητα, θα πρέπει να προχωρήσουμε και στο επόμενο βήμα.

Γιατί προφανώς το ζητούμενο δεν είναι να διατηρείται η Ελλάδα στο ευρώ με μηχανική υποστήριξη. Δεν είναι να επιτύχουμε μια ασθενική ανάπτυξη που θα στηρίζεται σε συγκυριακούς παράγοντες.

Το ζητούμενο είναι να αλλάξουμε τα δομικά χαρακτηριστικά της ελληνικής οικονομίας, ώστε να πάψει να είναι ο αδύναμος κρίκος της ευρωζώνης. Να μπορέσει να αναπτυχθεί με ταχείς ρυθμούς, στηριζόμενη αυτή τη φορά σε υγιείς σε σταθερές βάσεις. Η σταθερή αύξηση του παραγόμενου εθνικού προϊόντος είναι ο αποτελεσματικότερος τρόπος για να μειωθεί το χρέος της χώρας σε βάθος χρόνου. Είναι κυρίως ο μοναδικός τρόπος για να καταστεί δυνατή η αποκατάσταση του βιοτικού επιπέδου των πολιτών.

Η προσπάθεια αυτή απαιτεί βαθιές τομές σε σχέση με το παρελθόν. Απαιτεί ρήξη με ένα μοντέλο ανάπτυξης που στηρίχθηκε κατά κύριο λόγο στη κατανάλωση, μέσω του φθηνού δημόσιου και ιδιωτικού δανεισμού. Απαιτεί ρήξη με ένα μοντέλο ανάπτυξης που λειτουργούσε με απόλυτο ρυθμιστή το κράτος.

Το κρίσιμο στοίχημα για τη χώρα είναι η αύξηση του εθνικού πλούτου, με κινητήριο δύναμη τον ιδιωτικό τομέα. Με την προσέλκυση επενδύσεων, που δημιουργούν βιώσιμες και υψηλής αξίας θέσεις εργασίας.

Προς αυτή την κατεύθυνση, η Ελλάδα έχει την ευκαιρία να αξιοποιήσει τα επόμενα χρόνια σημαντικά κεφάλαια μέσω του ΕΣΠΑ 2014 – 2020, αλλά και μέσω του Ευρωπαϊκού Επενδυτικού Σχεδίου, γνωστού και ως σχεδίου Γιούνκερ.

Ρόλο-κλειδί σε αυτή την προσπάθεια θα έχει η κινητοποίηση ιδιωτικών κεφαλαίων και η απομάκρυνση από την κουλτούρα της επιδότησης, που κυριάρχησε τα προηγούμενα χρόνια. Η αλλαγή υποδείγματος είναι απαραίτητη τόσο για λόγους ανάγκης - μια που δεν υπάρχουν πλέον απεριόριστοι πόροι για δημόσιες επενδύσεις – όσο και για λόγους σκοπιμότητας και ουσίας. Χρειαζόμαστε μια προσέγγιση περισσότερο δυναμική και λιγότερο γραφειοκρατική. Μια προσέγγιση που θα στηρίζεται περισσότερο στην παροχή κινήτρων και εργαλείων για την υλοποίηση επενδύσεων. Μια προσέγγιση που θα ενεργοποιεί τις δυνάμεις της οικονομίας, αντί να δημιουργεί νέες εξαρτήσεις από το κράτος.

Η εφαρμογή μιας τέτοιας προσέγγισης θα πρέπει βεβαίως να συνοδευτεί και από τη διαμόρφωση ενός κατάλληλου επενδυτικού περιβάλλοντος. Γιατί φυσικά δεν είναι μόνο η χρηματοδότηση που αποτελεί πρόβλημα για τους επενδυτές. Υπάρχουν μια σειρά από θέματα που λειτουργούν ως κριτήρια επενδυτικών αποφάσεων. Θέματα που δυστυχώς στην Ελλάδα παραμένουν σε μεγάλο βαθμό άλυτα, παρά τα θετικά βήματα που έγιναν τα προηγούμενα χρόνια σε ορισμένους τομείς.

Η προσέλκυση επενδύσεων απαιτεί πολιτική και οικονομική σταθερότητα. Απαιτεί σοβαρή διακυβέρνηση. Ένα σταθερό και σαφές θεσμικό πλαίσιο, με ξεκάθαρους κανόνες που ισχύουν για όλους. Χρειάζεται αποτελεσματικότερη δημόσια διοίκηση και λιγότερη γραφειοκρατία. Χρειάζεται πραγματικά ανταγωνιστικές αγορές, χωρίς στρεβλώσεις και κατεστημένα μονοπώλια.

Χρειάζεται επίσης ένα βιώσιμο φορολογικό περιβάλλον, το οποίο θα στηρίζει την ανάπτυξη και την απασχόληση. Δεν μπορεί την ίδια στιγμή που αναδεικνύουμε ως υπέρτατο στόχο την κινητοποίηση ιδιωτικών κεφαλαίων, να επιβάλλονται φορολογικά μέτρα που τρέπουν σε φυγή κάθε σοβαρό επενδυτή. Αυτή η αντιφατική λογική – από τη μια να προσκαλούμε επενδυτές και από την άλλη να τους διώχνουμε, μέσω της υψηλής φορολογίας – πρέπει να σταματήσει.

Το πόσοι, τελικά, θα είναι οι δημόσιοι και ιδιωτικοί πόροι που θα επενδυθούν τα επόμενα χρόνια στην ελληνική οικονομία είναι ένα σημαντικό ζήτημα. Ακόμη σημαντικότερο όμως είναι το ποια αναπτυξιακή ώθηση θα προκύψει από αυτές τις επενδύσεις. Ποια θα είναι η προστιθέμενη αξία που θα δημιουργήσουν, ποιο θα είναι το αντίκρισμα στην απασχόληση και στην κοινωνική συνοχή.

Δεν υπάρχει πια η πολυτέλεια να σπαταλάμε πόρους σε διάσπαρτες και αποσπασματικές δράσεις, που στο τέλος δεν αθροίζουν πουθενά.

Είναι απαραίτητο η επενδυτική πολιτική να στηριχθεί στη βάση μιας μακρόπνοης εθνικής στρατηγικής για την ανάπτυξη.

Οφείλουμε να διαμορφώσουμε έναν συγκεκριμένο οδικό χάρτη, ο οποίος θα ισχύει ανεξάρτητα από τις εναλλαγές των κομμάτων στην κυβέρνηση.

Χρειάζεται ένα συνεκτικό σχέδιο, που θα αξιοποιεί τα συγκριτικά πλεονεκτήματα της χώρας.

Με τη δημιουργία νέων, καινοτόμων βιομηχανιών, που θα παράγουν διεθνώς ανταγωνιστικά προϊόντα.

Με τη διαφοροποίηση και την αναβάθμιση της παραγωγής του παραδοσιακού βιομηχανικού χώρου, ώστε η ανταγωνιστικότητά του να μη στηρίζεται αποκλειστικά στο κόστος.

Με την ενίσχυση και την ανάδειξη νέων, εξωστρεφών κλάδων υψηλής προστιθέμενης αξίας.

Τουρισμός, ενέργεια, γεωργικές καλλιέργειες, αγροτική παραγωγή και μεταποίηση τροφίμων, εμπόριο και εμπορευματικές μεταφορές: είναι βασικοί κλάδοι στους οποίους πρέπει να εστιαστούν πόροι και επενδύσεις, ώστε να μεγιστοποιηθεί το όφελος για την οικονομία και την απασχόληση.

Έχοντας βιώσει επώδυνα το τέλος των ψευδαισθήσεων, η Ελλάδα, η ελληνική κοινωνία είναι έτοιμη να κάνει το επόμενο βήμα.

Η εποχή των μαξιμαλιστικών υποσχέσεων ανήκει στο παρελθόν. Τώρα είναι η ώρα για νηφαλιότητα και συναίνεση, μακριά από ιδεολογικές εμμονές και προκαταλήψεις. Είναι η ώρα για ρεαλιστικές και αποτελεσματικές πολιτικές, με στόχο την ανάκαμψη και κυρίως την ανάταξη της ελληνικής οικονομίας.

Οι ευκαιρίες και οι δυνατότητες υπάρχουν, όπως υπάρχουν ακόμη και οι κίνδυνοι. Είναι στο χέρι μας να προχωρήσουμε συντεταγμένα, προς τη σωστή κατεύθυνση.

Η ελληνική επιχειρηματική κοινότητα θα είναι στην πρώτη γραμμή αυτής της προσπάθειας».